

Arrest

nr. 311 780 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANHALST
Osseghemstraat 275/4
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 september 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. VANHALST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, verzoeker H.A. en diens vrouw en thans verzoekster A.A., wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon H.O. dienen gezamenlijk beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde het Commissariaat-generaal hun verzoek niet-ontvankelijk omdat ze een internationale beschermingsstatus in

een andere EU-lidstaat, met name Spanje, hebben gekregen en ze niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die ze in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn noch dat ze een gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. De Raad heeft verzoekers beroepen tegen deze beslissingen verworpen bij arresten nr. 246 052 van 14 december 2020 (inzake verzoeker) en nr. 246 054 van 14 december 2020 (inzake verzoekster).

In het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming verwijzen verzoekers naar de motieven die ze reeds bij hun eerste beschermingsverzoek hebben uiteengezet. Ter staving van hun huidig verzoek leggen verzoekers volgende documenten neer: een document in verband met het einde van de huursteun vanwege de Spaanse overheid, een attest in verband met de arbeidsactiviteit van verzoekster, attesten waaruit blijkt dat verzoekers geen werkloosheidsuitkeringen ontvingen in Spanje, scholattesten van hun minderjarig zoon en een brief opgesteld door verzoeker met toelichting over hun situatie in hun thuisland Syrië.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Spanje en dat in casu wordt vermoed dat ze geen nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat ze reeds internationale bescherming genieten in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekers niet langer over de beschermingsstatus genieten in Spanje.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoekers die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat ze niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoekers zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat ze in Spanje niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekers blijft hier echter in gebreke.

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoekers in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

5. Uit de door verwerende partij middels aanvullende nota bijgebrachte algemene landeninformatie – Country Report: Spain. Update 2022, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 22/05/2023 - kan niet blijken dat er heden in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen waardoor verzoekers in geval van terugkeer naar dat land in een situatie terechtkomen die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat ze bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het volgend verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers. Het komt daarbij verzoekers toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat ze bij terugkeer naar Spanje niet zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die ze aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

In casu brengen verzoekers noch in het kader van hun huidig beschermingsverzoek noch in hun verzoekschrift zulke concrete elementen bij. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot het summiere samenvatting van de aangevoerde middelen zonder in concreto in te gaan op de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers brengen dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen, nu ze geen enkel concreet element aanvoeren waaruit kan blijken dat ze in geval van terugkeer naar Spanje vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, zouden terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

6.1. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zij bij terugkeer naar Spanje slachtoffers zullen worden van racisme-discriminatie en ze als gevolg hiervan uitgesloten zullen worden van de arbeidsmarkt en van het onderwijs wordt niet gestaafd met enig begin van bewijs zodat dit een loutere bewering betreft. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollèges in Spanje. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

De Raad benadrukt te dezen nog dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maken doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en ze brengen ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat ze in geval van terugkeer naar Spanje persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekers kunnen bezwaarlijk volstaan met de voormelde, louter algemene, blote en ongefundeerde bewering om in hun hoofde een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

6.2. Verzoekers benadrukken nog hun moeilijke psychische situatie, maar tonen niet aan dat ze als statushouder in Spanje geen toegang zullen hebben tot de hiervoor benodigde medische ondersteuning, mits ze daartoe de nodige stappen zetten. Bovendien blijven verzoekers in gebreke om enig begin van bewijs voor te leggen ter staving van hun beweerde psychische problemen.

6.3. Voor het overige blijven verzoekers in wezen slechts steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en niet in staat de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekers brengen dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden verhinderen, nu ze geen enkel concreet element aanvoeren waaruit kan blijken dat ze in geval van terugkeer naar Spanje vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, zouden terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Hoewel in de door de verwerende partij aangebrachte landeninformatie sprake is van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat hun levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Verzoekers tonen immers niet aan dat ze bij een terugkeer naar Spanje buiten hun wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

6.4. Waar verzoekers in het verzoekschrift opnieuw verwijzen naar de situatie in hun thuisland Syrië en betogen dat verzoeker bij terugkeer het risico loopt om door het Syrische regime te worden opgepakt en gemarteld merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat verzoekers vrees met betrekking tot Syrië geenszins relevant is aangezien hun verzoek ten opzichte van Spanje wordt beoordeeld. Verzoekers status van internationale bescherming in Spanje wordt immers niet betwist. Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus heden niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje, en ze er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden genieten.

6.5. Alles samen genomen kan de Raad de verwerende partij bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

6.6 In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

8. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoekers zich nog dienstig kunnen beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Spanje die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of ze nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekers toegekende bescherming in Spanje effectief is, wordt ontkracht. Verzoekers zijn op dit punt in gebreke gebleven.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. De middelen van verzoekers lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n geven toelichting bij hun eerder toegestuurde aanvullende nota. Ze stellen sinds 3-4-5 jaar gevlucht te zijn uit Spanje waar ze gediscrimineerd werden op vlak van werk en huisvesting waardoor ze verplicht werden naar een ander land te gaan. Ze hebben een familielid in Verviers. Ze kregen nooit enig element, brief of notitie dat ze kunnen terugkeren naar Spanje. Hun Spaanse documenten zijn vervallen resp. op 4 mei 2022 (vader en zoon) en op 9 juli '23 (moeder). Er zijn veel positieve elementen om hier te blijven want een terugkeer naar Spanje betekent zich begeven in een armzalige situatie. Hier betoont verzoeker zijn werkwillegheid en is hij gegeerd door de scheepvaart en de textiel, enkel kan dit nu niet bij gebrek aan

papieren. Hun kind doet het goed op school. Spanje betekent meer problemen zoals dreigende psychische problemen voor verzoekster en haar zoon. Verzoeker heeft hier een broer in Verviers, die blind geworden is door scherven tijdens de Syrische oorlog, hij heet H.M. R(...), hij verblijft in een centrum in Verviers met zijn gezin, 4-6 maand geleden kregen dezen een bevel om het land te verlaten dat inmiddels ingetrokken werd. Zij pleiten voor de stabiliteit binnen de familie, het in stand houden van evenwichtige familierelaties. Inmiddels zijn ze hier 4,5 jaar, verzoekster volgt een opleiding, verzoeker kan zo aan het werk mits papieren en zijn broer heeft hem nodig. Tot slot drukt de zoon zijn wens uit om hier te kunnen blijven want hij is hier graag, gaat graag naar school en heeft hier vrienden."

5. Verzoekers brengen ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 mei 2024.

5.1. De Raad brengt in herinnering dat het verzoekers' tweede verzoek om internationale bescherming in België betreft. Hun vorig verzoek om internationale bescherming werd bij beslissingen van het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de EU, met name Spanje (artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet). Het beroep dat verzoekers tegen die beslissingen indienden, werd verworpen bij arresten van de Raad nrs. 246 052 en 246 054 van 14 december 2020.

Verzoekers bleven nadien in België en dienden hier op 7 juli 2023, ruim twee jaar en een half na voormelde arresten, huidig volgend verzoek om internationale bescherming in.

5.2. In de beschikking van 14 mei 2024 wordt, in navolging van het CGVS, vastgesteld dat verzoekers bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen en er evenmin nieuwe feiten aan de orde zijn in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen ter zitting geen elementen of argumenten bij die anders doen besluiten.

5.3. Wat betreft het argument ter zitting dat de Spaanse documenten van de vader (verzoeker H. A.) en de moeder (verzoekster A. A.) zijn vervallen op respectievelijk 4 mei 2022 en op 9 juli 2023, wijst de Raad erop dat in het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming in voormelde arresten, de Raad reeds heeft vastgesteld en geoordeeld dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij niet meer over internationale bescherming beschikken in Spanje, noch dat zij niet naar Spanje zouden kunnen terugkeren en dat zij er hun (verblijfs)documenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zouden kunnen verlengen/vernieuwen. Deze vaststelling geldt nog steeds. Verzoekers tonen immers nog steeds niet aan dat zij in Spanje geen internationale bescherming meer genieten, dat zij niet kunnen terugkeren en dat zij hun Spaanse verblijfspapieren niet zouden kunnen verlengen/vernieuwen. Het komt verzoekers toe hiertoe zelf stappen te ondernemen, waar zij echter aan lijken voorbij te gaan en hetgeen zij volledig hebben nagelaten.

5.4. De Raad wijst er in dit verband op dat bij het definitief beëindigen/afsluiten van verzoekers' vorig, eerste beschermingsverzoek bij voornoemde arresten van 14 december 2020, de Spaanse verblijfsdocumenten van de ouders nog geldig waren. Dat de geldigheid ervan jaren later tijdens verzoekers' verdergezet (illegaal) verblijf in België zijn verstreken, is louter te wijten aan hun eigen nalaten, om zelf enige stap te zetten om hun Spaanse verblijfspapieren te (trachten te) verlengen/vernieuwen. Uit niets blijkt immers en verzoekers tonen niet aan de afgelopen jaren hiertoe zelf enige stap te hebben gezet.

Met hun algemene opmerking ter zitting dat zij nooit enig element, brief of notitie hebben gekregen dat zij kunnen terugkeren naar Spanje, tonen verzoekers niet aan dat dit voor hen onmogelijk is. Zoals eerder in voormelde arresten van 14 december 2020 werd opgemerkt, komt het verzoekers toe het bewijs te leveren dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje, en dat zij hun Spaanse verblijfsdocumenten niet kunnen verlengen. Verzoekers gaan hier aldus aan voorbij en slagen er hoe dan ook niet in dit bewijs te leveren.

5.5. Wat betreft het betoog van verzoekers ter zitting nooit enige aanwijzing te hebben gekregen dat zij kunnen terugkeren naar Spanje, wijst de Raad er voorts op dat aan verzoekers' gezin bij beslissingen van 4 februari 2021, ongeveer anderhalve maand na voormelde arresten van de Raad, het bevel werd gegeven om het Belgisch grondgebied te verlaten. Verzoekers gingen in beroep tegen die beslissingen, waarop de Raad bij arresten nrs. 254 773 en 254 776 van 20 mei 2021 hun beroep heeft verworpen.

In die arresten wordt o.a. gemotiveerd:

“Verzoeker zoekt spijkers op laag water. De bestreden beslissing verwijst inderdaad naar zijn Syrische nationaliteit maar stelt ook dat verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, “tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”. In het in punt 1.3. aangehaalde arrest van de Raad kan over de verzoekende partij worden gelezen: “Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over internationale bescherming beschikt, noch toont zij aan dat zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en dat zij er haar (verblijfs)documenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.” Het is dus duidelijk dat de verwerende partij met de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen verwijdering beoogt van verzoeker naar Syrië, doch hem wel ertoe aanzet om naar Spanje te gaan waar hij internationale bescherming geniet. Verzoeker toont noch aan dat hij geen internationale bescherming geniet in Spanje, noch dat hij geen geldige Spaanse verblijfsvergunning heeft, noch dat hij deze niet kan laten verlengen/vernieuwen.” (verzoeker: arrest 254 773) en:

“Verzoekster zoekt spijkers op laag water. De bestreden beslissing verwijst inderdaad naar haar Syrische nationaliteit maar stelt ook dat verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, “tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”. In het in punt 1.3. aangehaalde arrest van de Raad kan over de verzoekende partij worden gelezen: “Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over internationale bescherming beschikt, noch toont zij aan dat zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en dat zij er haar (verblijfs)documenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.” Het is dus duidelijk dat de verwerende partij met de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen verwijdering beoogt van verzoekster naar Syrië, doch haar wel ertoe aanzet om naar Spanje te gaan waar zij internationale bescherming geniet. Verzoekster toont noch aan dat zij geen internationale bescherming geniet in Spanje, noch dat zij geen geldige Spaanse verblijfsvergunning heeft, noch dat zij deze niet kan laten verlengen/vernieuwen.” (verzoekster: arrest 254 776)

Verzoekers kunnen, gelet op de bevelen die hun gezin begin 2021 werden gegeven om het Belgisch grondgebied te verlaten en voormelde arresten van de Raad die hierop volgden, bezwaarlijk ernstig volhouden dat ze “nooit enig element, brief of notitie” kregen dat zij kunnen terugkeren naar Spanje. Zij sloegen daarentegen bewust elke indicatie hiertoe, en in het bijzonder de bevelen om België te verlaten, volledig in de wind.

Dat verzoekers ervoor kozen om ondanks het bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten, en de arresten van de Raad die duidelijk aangeven en elementen bevatten/vormen dat zij kunnen terugkeren naar Spanje, en zij België moeten verlaten, is louter aan verzoekers’ eigen handelen, dan wel nalaten toe te schrijven. Er zijn en waren eerder al duidelijke indicaties dat zij kunnen terugkeren. De argumentatie dienaangaande ter zitting mist dan ook feitelijke grondslag en ernst.

5.6. De Raad voegt hieraan toe dat de vaststelling dat verzoekers na het definitief beëindigen van hun vorig, eerste beschermingsverzoek bij ‘s Raads arresten van 14 december 2020, en voormelde verwerpingsarresten van mei 2021 na het vruchteloos aanvechten van de bevelen om het Belgisch grondgebied te verlaten, nog jarenlang, met name tot 7 juli 2023, hebben gewacht om opnieuw, bij huidig volgend verzoek, een beschermingsverzoek in België in te dienen, een contra-indicatie is van de ernst van de problemen en vrees die zij in België in het kader van hun beschermingsverzoeken hier inroepen.

Dat verzoekers, tijdens hun jarenlang onzeker en illegaal verblijf in België, nog dermate lang hebben gewacht om huidig volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen, vormt een contra-indicatie voor de ernst en geloofwaardigheid van hun vrees ten aanzien van Spanje en hun voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het ondermijnt op ernstige wijze hun verklaarde vrees bij terugkeer naar Spanje.

5.7. Wat betreft verzoekers’ argumentatie ter zitting dat zij in Spanje gediscrimineerd werden op het vlak van werk en huisvesting en zij zich hierdoor verplicht zagen naar een ander land te gaan, benadrukt de Raad dat dit elementen betreft die verzoekers al eerder bij hun vorig, eerste beschermingsverzoek hebben aangehaald en dat hierover toen al werd geoordeeld. Het betreft dan ook geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor hetgeen eerder omtrent verzoekers’ situatie in Spanje en de door hen in dit verband aangereikte elementen, waarvan zij bij huidig volgend verzoek een groot deel herhalen zoals wat betreft de discriminatie in Spanje, werd vastgesteld en geoordeeld, verwijst de Raad naar zijn eerdere arresten.

Verzoekers gaan bovendien ter zitting niet in het minst in op en laten alsof geheel na afbreuk te doen aan hetgeen in de beschikking, in punt 6.1., concreet wordt uiteengezet omtrent de door hen bij huidig volgend

verzoek om internationale bescherming opnieuw aangehaalde vrees in Spanje het slachtoffer te zullen worden van discriminatie en racisme.

De Raad duidt er tevens op dat, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier waaronder verzoekers' eerdere verklaringen, verzoekers' gezin in Spanje gedurende anderhalf jaar (financiële) steun van de Spaanse overheid kreeg en zij met die financiële steun de huur betaalden van een huis dat zij in de periode maart 2018 tot juni 2019 in de Spaanse hoofdstad Madrid huurden, een periode tijdens dewelke hun zoon (verzoeker O. H.) er school kon lopen. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekers door de Spaanse autoriteiten wel degelijk en afdoende werden ondersteund en begeleid. Zoals al eerder in het kader van verzoekers' vorig beschermingsverzoek werd aangegeven, kan het gegeven dat de (financiële) steun die verzoekers in Spanje genoten eindig bleek te zijn, en dat hier mogelijks ook gevolgen uit voortvloeiden inzake huisvesting en onderwijs, niet doen besluiten dat verzoekers' situatie en levensomstandigheden in Spanje de bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid overschrijdt zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Daarenboven moet het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan van de begunstigde van internationale bescherming worden verwacht om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt.

Eerder werd in het kader van verzoekers' vorig, eerste beschermingsverzoek uitgebreid vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat de bescherming die zij in Spanje genieten niet (langer) toereikend zou zijn. Verzoekers beweren weliswaar op algemene wijze, doch zij tonen niet aan dat zij in Spanje de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet kunnen laten gelden, zoals inzake de toegang tot o.a. werk, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en zo voorts. Hierbij wordt benadrukt dat de Spaanse autoriteiten verzoekers' gezin wel degelijk en afdoende hulp, waaronder lange tijd financiële steun boden, waarmee zij o.a. in huisvesting konden voorzien.

Daarbij dient te worden onderstreept dat het de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Verzoekers dienen hiertoe de middelen die hun status en het recht hen hiertoe bieden in Spanje afdoende te benutten en uit te putten. Zoals eerder bij hun vorig, eerste beschermingsverzoek werd vastgesteld, tonen verzoekers allerminst, laat staan *in concreto* en op een overtuigende wijze aan dit in Spanje te hebben gedaan, noch maken zij aannemelijk dat dit voor hen bij een terugkeer naar Spanje niet mogelijk zou zijn. Zo tonen verzoekers, waar zij ter zitting op algemene wijze gewag maken van dreigende psychologische problemen bij terugkeer, niet aan dat zij in Spanje geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg aldaar.

5.8. Betreffende de opmerking ter zitting dat verzoekers inmiddels al vier jaar en een half in België verblijven, kan worden verwezen naar bovenstaande vaststellingen, met name dat zij er zelf voor hebben gekozen om na de arresten van midden december 2020 waarmee hun eerste beschermingsverzoek definitief werd afgesloten en de arresten van mei 2021 waarmee hun beroep tegen de bevelen om het Belgisch grondgebied te verlaten werd verworpen, nog jarenlang op illegale wijze hun leven in België verder te zetten, om dan (pas) begin juli 2023 een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen waarbij zij grotendeels louter elementen herhalen die zij al eerder in het kader van hun vorig, eerste beschermingsverzoek aanhaalden.

5.9. Hoe dan ook zijn verzoekers' situatie, leven en integratie in België, en derhalve de verklaringen dat de vader (eerste verzoeker) hier wil werken, de moeder (verzoekster) hier een opleiding (Frans) volgt en hun zoon (derde verzoeker) het goed doet op school, ter zake niet dienstig. Immers, zoals eerder in de beschikking al concreet werd aangegeven, dient verzoekers' huidig volgend verzoek, en de door hen in het kader hiervan aangevoerde elementen, te worden onderzocht en beoordeeld ten aanzien van Spanje, waar zij internationale bescherming genieten. Elke verwijzing ter zitting, of eerder in de aanvullende nota's naar hun situatie en leven hier in België is om die reden niet dienstig. Dit geldt eveneens waar naar de aanwezigheid van familieleden hier in België wordt verwezen, zoals een broer die blind is en met zijn gezin in Verviers verblijft. Wat betreft de afhankelijkheid van laatstgenoemde van zijn broer, eerste verzoeker H. A. voor hulp hier in België, blijkt overigens niet wat de verblijfssituatie van die broer in België is -legaal of niet-, die blijkens de uitleg ter zitting een half jaar geleden eveneens een bevel zou hebben gekregen om het land te verlaten dat nadien zou zijn ingetrokken, en dient erop gewezen dat de procedure verzoek om internationale bescherming hoe dan ook geenszins als opzet heeft om buiten het land van herkomst dan wel buiten de EU-lidstaat waar men reeds internationale bescherming geniet, familieleden bij te staan.

Verzoekers kunnen uit hun jarenlang illegaal verblijf in België geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet puren ten aanzien van Spanje, ten aanzien waarvan huidig volgend verzoek wordt beoordeeld, gelet op de internationale bescherming die zij er genieten en de vaststelling dat zij

(wederom) niet aantonen dat die bescherming niet (langer) toereikend is. Dat verzoekers' gezin in België inspanningen doet om hier o.a. Franse les te volgen en de zoon hier onderwijs volgt, geeft overigens blijk van hun zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Uit niets blijkt en de Raad ziet niet in waarom zij dergelijke inspanningen niet in Spanje kunnen doen, teneinde zich er te integreren in het land en de samenleving waar zij internationale bescherming genieten, *nota bene* de(zelfde) bescherming die zij hier in België opnieuw verzoeken.

Bovendien dient te worden beklemtoond dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze op zijn eigen merites dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt. De verwijzing naar (de aanwezigheid van) familie hier in België is om die reden niet relevant.

5.10. Met hun betoog omtrent de stabiliteit binnen hun familie in België -ofschoon hun verblijf hier dus lange tijd illegaal en precair was- en het in stand houden van evenwichtige familierelaties, tonen verzoekers niet aan dat de internationale bescherming die zij in Spanje genieten niet langer toereikend is, noch dat hun situatie in Spanje er een was van of dat bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt. De zeer algemene opmerking ter zitting dat een terugkeer naar Spanje betekent dat zij zich in een armzalige situatie zullen begeven, betreft niets meer dan een blote bewering, waarmee verzoekers aldus geenszins afbreuk doen aan het voorgaande en in de beschikking van 14 mei 2024 vastgestelde.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengen verzoekers geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS